

„Ah ja!” algas lošiproua rõõmuga, „see mõte on Teile kõigearmsam, kindrali hárra! Ühte roosipuud! Ma kássin varsti ühte seia tuua ja tõutan Teile, nii kaua kui mina elan, selle roosipõesa eest muret fanda, teda hoida ja kaitseda!

„Praegusel ajal, mu armuline”, västas selle peale see kallis mehisetõidusega mees, „ei ole roosid mitte sündsad; ma tahab Teile parem ühe tamme istutada, meie satslased armaštame neid puid; tema lehtsed oksad peavad Teile kord „áraunuštaminndmitte” olema.

Weel selljammal õhtul tõid mõned soldatid ühe terve tamme lähemast metsast lossi aeda.

„Meie ei saa mitte enam kaua Prantsusemaal viibima”, ütles kindral, „seepärast soovin mina, et kõik majaliikmed seal juures oleksid, kui ma oma puud istutan.”

Tema tahtmine sai täidetud, kõik teendrid kutsuti aeda ja kui kindral lošihárralt kúsis, kus fohta ta oma tamme istutama peaks, jättis see seda selle auusa mehe oma hooleks.

„Noh, kui Teie mitte ei peela”, ütles kindral, „siis tahame meie teda sinna müiri áäre istutada”, ja andis kohe oma meestele kásku sinna fohta auku kaewata, kus fast peitus oli.

Mõisaomanik ja kõik tema omakśed kahwatasid ára. Üsjata püidis ta mitmel wissil seda teiseti pôõrda: ütles, et ta tahta seia ühte maja ehitada laška, et páikeste kiired seia nurka ei ulatata, et maapõhi ei olla puule mitte kosutav j. n. e. Kindral jái oma tahtmise juure ja waewalt oli ta mulla alla peidetud fasti silmonud, kui ta ühe lähidai olewa ohwitserile kásku andis Fleuryt sinna tuua, kes ennast ühes suvemajas peitus pidas; sest et ta kahe soldati wahelt, kes oiamárawasse wahti oli pandud, wálja ei wöinud peaseda.

Suure waewaga läts soldatitel korda seda rasket fasti jálle ülesse kiskuda. Siis ütles mõisaomanik, et tema on lašknud seda fasti sinna matta ja ta poleks seda iialgi teinud, oleks ta teadnud, et temal õnn oleks, üht nii õiget meest enesele kõrterisse saada.